

Wyrok z dnia 7 grudnia 1999 r.

I PKN 390/99

Wysokość premii może być określona proporcjonalnie do faktycznych zarobków poszczególnych pracowników uczestniczących w podziale funduszu premiowego.

Przewodniczący: SSN Barbara Wagner (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Andrzej Kijowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 1999 r. sprawy z powództwa Jana G. przeciwko „S.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o wynagrodzenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 1999 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 14 kwietnia 1999 r. [...] oddalił apelację Jana G. od wyroku Sądu Wojewódzkiego -Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 16 lipca 1998 r. [...], zasądającego od „S.” Spółki z o.o. w B. na rzecz apelującego kwotę 1.915, 92 zł z odsetkami od dnia 19 grudnia 1997 r. i oddalającego powództwo w pozostałej części.

Powód od 1991 r. do 31 października 1997 r. był prezesem Zarządu pozwanej Spółki. U strony pozwanej obowiązywał „Regulamin zasad wynagradzania i ustalania środków na wynagrodzenia w Spółce z o.o. „S.”, wprowadzony uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 27 czerwca 1995 r. z mocą obowiązującą od 1 września 1995 r. Premia ukształtowana została w tym regulaminie jako fakultatywny składnik wynagrodzenia za pracę. Przysługiwała w razie dodatniego wyniku finansowego i była ustalana na podstawie zamknięć rocznych. W dniu 18 lipca 1996 r. uchwalone zostały

przez Radę Nadzorczą „Zasady przyznawania i wypłacania premii i prowizji za poprawę rentowności w Spółce z o.o. „S.””. Premia była naliczana proporcjonalnie do wysokości zarobków poszczególnych pracowników zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych. Miała charakter uznaniowy, a jej wysokość dla prezesa Zarządu zatwierdzał przewodniczący Rady Nadzorczej. W grudniu 1997 r. dokonano ostatecznego podziału premii za rok 1996. Powodowi przyznano premię w wysokości 1.915, 92 zł, zaś uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 8 kwietnia 1998 r. za rok 1997 - 3.800 zł.

W ocenie Sądu, regulamin nie zawiera warunków premiowania, ani nie określa zasad ustalania wysokości świadczenia. Nie wyznacza wysokości funduszu premiowego. Skoro zaś przepisy płacowe nie określają w sposób poddający się obiektywnej kontroli przesłanek przyznawania premii i określenia jej wysokości, to świadczenie to ma charakter nagrody, a roszczenie o nie powstaje po jego przyznaniu. Z tego względu roszczenie powoda przekraczające wysokość przyznanej premii nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jan G. zaskarżył ten wyrok kasacją. Wskazując jako jej podstawy: naruszenie przepisów prawa materialnego „przez błędną wykładnię obowiązujących w pozwanej spółce „S.” przepisów prawnych dotyczących zasad wynagradzania, polegającą w szczególności na uznaniu, iż przepisy te nie określają zasad tworzenia i wysokości funduszu premiowego oraz zasad podziału premii”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i zasądzenie na jego rzecz kwoty 24.180, 08 zł lub o ich uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący wywodził, że premia ma charakter regulaminowy. Regulamin zasad wynagradzania określa w § 4 wysokość funduszu premiowego. Zasady przyznawania i wypłacania premii i prowizji określają, w punkcie 1, reguły podziału należnej pracownikom premii. W konsekwencji wynagrodzeniowego charakteru dochodzonego świadczenia, odsetki od żądanych kwot powinny być liczone od lipca 1997 r., a nie od przyznania premii przez Radę Nadzorczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasady wynagradzania w Spółce uchwała oraz wynagrodzenie członków Zarządu określa, zgodnie z § 26 umowy spółki, Rada Nadzorcza. Regulamin zasad wynagradzania i ustalania środków na wynagrodzenia w Spółce z o.o. „S.” – zatwier-

dzony uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 27 czerwca 1995 r., z mocą obowiązującą od 1 września 1995 r. stanowi, że: Składnikiem wynagrodzenia osób zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych w Spółce, płatnym z Funduszu Wynagrodzeń, jest między innymi premia (§ 2 ust. 1 lit. c). Premię ustala się „ przez odjęcie od Funduszu Wynagrodzeń wypłaconych składników wynagrodzeń i składek ZUS" (§ 4 ust. 1); ostateczna wysokość premii ustalana jest na podstawie zamknięć rocznych; warunkiem przyznania premii jest dodatni wynik finansowy (§ 4 ust. 2). Fundusz Wynagrodzeń tworzy się w wysokości 30% zrealizowanej marży (§ 3 ust. 1).

W „Zasadach przyznawania i wypłacania premii i prowizji za poprawę rentowności w Spółce z o.o. „S””, zatwierdzonych przez Radę Nadzorczą w dniu 18 lipca 1996 r. – akcie płacowym wykonawczym do regulaminu zasad wynagradzania, postanowiono, iż: premię „rozlicza się” proporcjonalnie do wysokości faktycznych zarobków poszczególnych pracowników wypłaconych z Funduszu Wynagrodzeń (ust. 1) ; premia ma charakter uznaniowy, a wypłacana jest „ za zaangażowanie i dobre wyniki pracy” (ust. 2). Proporcja wynagrodzeń poszczególnych pracowników wynika ze zróżnicowanych według stanowiska pracy „ współczynników wysokości wynagrodzenia zasadniczego” (§ 1 ust. 2 lit. a regulaminu zasad wynagradzania).

Z przedstawionej regulacji wynika wniosek odmienny do przyjętego przez Sąd drugiej instancji - świadczenie przewidziane w § 2 ust. 1 lit. c regulaminu zasad wynagradzania i nazwane premią poddaje się kontroli zarówno co do warunków jego przyznawania, jak i ustalania wysokości. Można ustalić wielkość funduszu premiowego (§ 4 ust. 1 regulaminu) i dokonać jego podziału (ust. 1 Zasad). Premia przysługuje za zaangażowanie i dobre wyniki pracy (ust. 2 Zasad), ale jest przyznawana jeżeli wynik finansowy Spółki jest dodatni (§ 4 ust. 2 regulaminu). Ma charakter uznaniowy, ale rozliczana jest proporcjonalnie do wysokości faktycznych zarobków poszczególnych pracowników (ust. 2 Zasad).

Premia mogła być od roku 1996 wypłacana w wysokości zaliczkowej „do wysokości 50% naliczeń”, a jej ostateczna wysokość ustalana była „na podstawie zamknięć rocznych” (§ 4 ust. 2 regulaminu). Powód kwestionował wysokość „ drugiej raty” premii przyznanej za 1996 r. oraz wypłaconego świadczenia za 1997 r. Sąd, błędnie oceniając charakter prawny dochodzonego świadczenia, nie dokonał merytorycznej kontroli zasadności roszczeń Jana G.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹³ KPC, orzekł jak w sentencji.

